

Георги Малинов

Формата на реалността

По правило ние не проверяваме неща,
които сме „видели със собствените си очи“
и така никога не узнаваме, че те всъщност
не съществуват.

Карл Юнг

Нито Перес стоеше пред красивата дъбова врата (предполагаше, че е дъбова защото просто беше много красива) и спокойно чакаше да му отворят. На вратата със златни букви в красив калиграфски стил беше изписано: д-р Оре – психиатър. Нито не чака дълго, вратата се отвори и д-р Оре го покани вътре. Самият д-р Оре имаше твърде приятен вид: среден на ръст, строен, с лека плешивина загатваща овален череп и елегантни очила, зад които внимателно гледаха сиви, но не студени очи. Д-р Оре всъщност нямаше проблем със зрението, но очилата бяха последният шрих към внимателно поддържания образ на лекар. Образ, който трябваше да внушава доверие, да излъчва сугестия и да има харизматичност. Затова носеше и очила. Той покани Нито Перес да седне на удобен диван, а сам седна срещу него в елегантно виенско кресло. По този начин пациентът трябваше да се чувства по-скоро като на гости, като на приятелска среща на чаша кафе, отколкото като на преглед. Първите десетина минути от срещите с пациентите си д-р Оре провеждаше по-един и същи начин вече десетина години, и не смяташе точно сега да променя нещо.

– Да ви предложи нещо? – обърна се той към Нито Перес – Сок? Вода? Прекрасен чай?

Повечето пациенти стеснително отказваха, но Перес спокойно каза:

– С удоволствие бих пил едно кафе. Ако имате?

– Кафе? Разбира се. – откликна докторът и чукна върху малката клавиатура, която стоеше пред него. – Аз лично рядко пия кафе. Не защото ме е страх за здравето, а защото просто не обичам кафе. А то всъщност е доста полезно. Умерените му дози предизвикват положителна реакция в някои части на мозъка и увеличават потенциалите. Наблюдава се невронна реакция във външните ганглии, която засилва електрическите импулси в кората. Оттам естествено идва и по-доброто оросяване, и в крайна сметка по-добър контакт с мрежата.

Тази малка тирада имаше за цел да внуши доверие в д-р Оре, като един познавач на невронните проблеми и на мрежата въобще, макар че д-р Оре и понятие си нямаше, как точно действа кафето, но нали за това на табелката пред вратата му пишеше – психиатър.

– Да си призная – обади се Нито Перес – аз също не съм голям любител на кафето. Дразни стомаха ми. Но обожавам миризмата на кафе, на хубаво кафе без захар.

– Обонянието е сетивото, най-пряко свързано с паметта. – откликна радостно д-р Оре. – Нищо не задейства по-силно механизма на паметта от познатия аромат. Само молекула от някоя миризма е способна да ви

върне назад в детството или в младостта. Обонянето е с изключително сложен механизъм, и не случайно в съвременните виртуални забавления, наречени реалности, проблемът с имитацията на аромати не е решен както трябва. Знаете ли, че обонянето е сетивото, което най-трудно може да се излъже.

Д-р Оре започна да вади някакви листа от чантата си, но с периферното си зрение следеше реакцията на пациента. Не случайно два пъти, уж мимоходом спомена за мрежата и свързаната с нея виртуална реалност. Нито Перес имаше вероятно висок коефициент на интелигентност и сигурно усещаше тези малки семантични уловки, но все пак, но все пак.

Дребно красиво момиче отвори вратата и донесе поднос с изящна чаша кафе. До нея имаше каничка с прясно мляко, каничка със сметана, красива захарница с форма на някакъв замък и чаша вода. Нито Перес чак се смути от това изобилие. На него действително му се искаше само една чаша кафе, от която да отпие една-две глътки и да попие аромата му. Нищо повече. Момичето внимателно нареди всичките тези неща пред Нито и безшумно излезе. Междувременно д-р Оре беше седнал малко встрани зад ниско бюро и гледаше нещо на монитора си.

– Вие ми се обадохте...? – попита той Нито, макар, че прекрасно знаеше кога Нито Перес го потърси.

– В четвъртък – отговори Нито – поклащайки ароматната течност пред носа си.

– Да, точно в четвъртък. Да си призная доста порових в архивите за да открия подобен случай. За жалост, а може би за щастие, нищо не открих. Но аз всъщност все още не знам всичко. Разкажете ми по-подробно.

Нито Перес вдъхна от аромата на кафето, отпи малка глътка и се облегна назад.

– Ами аз горе-долу всичко ви обясних по видео връзката. Не знам какво още да ви кажа.

– Добре – съгласи се д-р Оре – тогава аз ще формулирам проблема, и ако греша някъде ще ме поправите. Имате проблеми с виртуалните реалности...

– Не точно с тях – прекъсна го веднага Нито Перес – проблемът ми е, че от едно известно време някак трудно правя разлики между тях и истинската реалност. Ако постоя няколко часа в някой изкуствен свят, при субективно време там примерно няколко дни, може и години, зависи къде съм, след това ми трябва буквално дни за да се освестя. Всичко тук започва да ми се струва неистинско, а спомените преплетени и несигурни. И обратно, когато вляза в някоя изкуствена реалност някак си

прекъсвам спомените с истинската, т.е. с нашия свят. Чувствам се като д-р Джекил. В някои моменти просто не знам къде съм. Не мога да се откажа от влизане във виртуални реалности, защото това в крайна сметка е работата ми. Притеснявам се. Всички тези нови системи за симулация, за невронно въздействие, за сетивно стимулиране могат да ме разроят психически. От там до шизофренията сигурно има една крачка.

– Успокойте се. – благо каза д-р Оре, отбелязвайки си на ум да проучи кой е д-р Джекил. – Психиката наистина е крехко нещо, но не може така лесно да се подмени. Не забравяйте, че всички тези виртуални светове са именно такива – измислени, и като такива те винаги ще останат несъвършени. Вие никога няма да изпаднете в абсолютна заблуда в кой свят се намирате, не можете да изпаднете. Колкото и перфектна да е една измислица тя все ще има някъде пропуск. Като с фалшивите пари. Колкото и да се мъчат да ги фалшифицират винаги остава нещо, което е пропуснато. Освен това, ако разума и сетивата могат някак си да се излъжат, то тялото, централната и периферна нервна система трудно могат да бъдат измамени. Кажете какво става с вас, ако ползвате симулатор на космически полет. Прекрасни спомени, изключителни преживявания, онзи ужасен вкус в устата от първия час на безтегловност. Но когато излезете от виртуалността, този вкус в устата е само блед спомен, като от лош, или хубав сън. Духът ви е бил в тази изкуствена реалност, и колкото по-добре е направена тя, толкова по се е слял с нея, но тялото, тялото ви си е било тук. При притегляне 1g, атмосфера с азот и кислород, на третата планета от слънчевата система. Знаете ли какво ще стане с вас ако повисите един час завързан за краката с главата надолу? Главата ви ще заприлича на презрял домати, задникът ви ще иска да изкочи през носа, а самият ви нос ще е стигнал до земята. След това ще сте зле поне два дни, и няма да имате съмнения, че сте били в истинска реалност. Във виртуалните тези усещания, или по-скоро остатъчните реакции на организма липсват.

– Все пак проблемът съществува – забеспокои се Нито, – и аз трябва някак си да го реша иначе губя работата си. Всички светове се омесват в главата ми и аз губя представа къде съм всъщност и кой е истинският.

– Ще ви изпиша успокоителни – каза д-р Оре – най-вероятно имате преумора. Може да проведем и няколко терапевтични сеанса.

Нито Перес кимна примирено с глава без да каже нищо. Тревогата му оставаше и дори се засили. Той не беше много сигурен дали в момента не е в някоя от ония идиотски виртуални симулации на „SIMS“,

симулации които буквално копираха реалността, защото така беше по-лесно, но струваха евтино и ужасно се харесваха на хората. Нито Перес беше агент на службите за контрол на тези виртуални симулации и работата му беше да следи дали не се отклоняват от нормите. Работата беше в това, че такива виртуални реалности ставаха все повече и повече и трудно се описваха в някакви норми. Трябваше да се докаже категорично тяхната вреда върху психиката или физическото здраве на човека за да се забрани някоя виртуална симулация.

Нито Перес напусна кабинета на д-р Оре не особено спокоен. Беше приятен пролетен ден, пълен с аромат на цветя и люлякови храсти. Цялата улица бе оградена с люляци. Нито чак се зачуди как са израснали толкова много люляци. Ароматът им беше изключителен, просто зашеметяващ и изпълващ всичко наоколо, дори и тялото му. Този аромат започна да става толкова силен, че Нито усети, че се задушава. Опита се да поеме дъх с пълни гърди, но нещо не ставаше както трябва. Проклети люляци – помисли си Нито и загуби съзнание...

...и дойде в съзнание. Лежеше, или по-скоро седеше в креслото с включен невронен повторител и долепен леден асоциатор до челото. Не се долавяше и аромат на люляк. Някаква жена внимателно отлепи ледения контактор от челото му. Свали и невронния повторител. Нито бавно се надигна. Беше правил тестова проверка на виртуална реалност и сега колебливо се намъкваше в истинската. Двама мъже се надигнаха от лъскав кожен диван. Бяха Осетин и Корнберг – собствениците на виртуалната реалност. Телата им излъчваха въпрос. Нито се приближи към тях опипвайки с език небцето си. Проклет люляк.

– Е? – по-нетърпелив се оказа дребният, мургав Осетин – Какво ще кажете?

– Люляка защо? – изстена Нито.

– Измисли го главният дизайнер – с гордост се намеси и Корнберг. – Имаме най-добрата сетивност в нашия виртуален свят, включително и обонятелната. Знаете ли, че обонянието...

– Знам, знам – прекъсна го Нито Перес – най-пряко е свързано с паметта. Добре, трябва да тръгвам. Ще изготвя доклад за вашата реалност с пълна оценка. Мисля че няма да имате проблеми. Я ми кажете това с психиатъра нарочно ли го измислихте?

Корнберг тревожно погледна Осетин. Осетин му отвърна със същото.

– Не знаем къде сте били там, а и да искаме не можем да знаем. – обади се Осетин. – Освен, че нямаме право според нормите, и технически е почти невъзможно да прихванем вашите преживявания.

– Да, да – съгласи се Нито Перес – попаднах в моделиран ИИ на психиатър и затова се учудих.

– О – с гордост възкликна Корнберг – мисля, че сме обхванали почти всички страни на живота, в това число и много професии, които се генерират от ИИ. Трябва и аз да посетя психиатър, щом толкова ви е впечатлил.

– Изобщо не ме е впечатлил – излъга Нито – просто се чудих защо точно при психиатър попаднах, а не при дървесекач например или самотна красива девица.

– Имаме и такава реалност... – започна Осетин, но Корнберг го сръга и той млъкна.

Нито Перес тръгна към изхода. В устата му още се влачеше аромата на люляк. Неприятна реалност – помисли си той. Какво постигат като имитират живота? Те просто копират реалния свят. Нещастни плагиати. Ще дам отрицателен доклад. Не ме интересува. Как беше казал д-р Оре: „Колкото и перфектна да е една измислица, тя все ще има някъде пропуск.“ Къде ли им е пропускът? Нито го осени идеята, че всъщност не случайно в измислената реалност на Кронберг и Осетин той беше отишъл при психиатър. Той си имаше проблеми, които подсъзнанието му изтласка на светло и генератора на случайни събития ги беше включил в някаква логическа верига от ситуации. Трябва да се задължат всички фирми генериращи виртуални светове да уточняват къде точно са разликите им с истинския. Защото тези разлики ставаха все по-трудни за откриване. Нито се сети, че чрез разговора си с д-р Оре всъщност формулира проблема, който явно го вълнуваше подсъзнателно: няма ли да стане объркване между реалностите?

– Все пак каква ще бъде оценката ви? – прекъсна размислите му Осетин.

Нито Перес го погледна стреснат.

– Не зависи само от мен – измъкна се той.

– Все пак. – настоя и Корнберг.

– Трябва ми време. Може би още един път да я огледам.

– Но вие я гледате за трети път – възмути се Корнберг.

Нито неразбиращ спря пред вратата. „Как така за трети път?“ – не изрече гласно въпроса. Нищо не помнеше. По дяволите, може би д-р Оре е прав, трябва му почивка.

– Утре я пускаме – каза Осетин – с вашия доклад или без него. Ако трябва ще платим глоба за административно нарушение, така или иначе нямаме нарушения на нормата.

...с добре премерен гняв повиши тон:

– Имате съществени пропуски в покриването на нормата. Имате недопустимо висока степен на агресия, несъвършени събитийни схеми бъкши с логически непоследователности водещи в крайна сметка пак до агресия и опасни комплексни отклонения. Знаете ли, че непредсказуемото посегателство върху живота, пък бил той и виртуален е наказуемо и праща виртуалната ви реалност в трета категория. Знаете тогава кой ще я ползва и какви ще са приходите.

Нито Перес беше бесен. Стоеше пред двамата представители на „СИМС“ и се чудеше как да им втълпи, че в този свят си има някакви норми и правила и е хубаво те да се спазват. Тъпата им виртуална реалност беше смесица от реалност и фантазност, в която двама идиоти Осетин и Кронберг се опитаха да го унищожат физически. Физическите действия при реалности с висока степен на сетивен обхват бяха опасни. Можеха да доведат до трайни увреждания на реципиента, включително и смърт. Още усещаше в устата си гадния дъх на хлороформ, когато горилите на Кронберг и Осетин натикаха цял чаршаф в лицето му. Добре, че сработи защитния механизъм и логическата веригата на Дубчек, която всички агенти на службата по контрол имаха изградена в мозъка си.

– Проверете дизайнера си, висшите алгоритми за случайни събития и стъпките на логическите преходи – продължи Нито – В този вид няма да мине.

– Но вие бяхте вътре само час – проплака жалостиво Нина Мрон, от отдел „Контрол на Нормата“ – направете още поне няколко прегледа. Сигурна съм, че е чиста флукуация. В Нормата има процент за флукуация.

– Час ли? Имам чувството, че съм бил във вашия свят доста повече от няколко пъти. – Нито Перес се постара в гласът му да има солидна доза сарказъм. – А за Нормата не ми говорете. Знам много добре процентите за гранични флукуации. Утре около три часа ще вляза пак. Оправете я.

Нито Перес изключи холографския образ на отдел „Контрол на Нормата“ на фирма „СИМС“ и отиде до хладилника. Наля си чаша студена вода и бавно я изпи. Не се чувстваше добре. Работата му ставаше

все по-тежка и по-тежка и той не на шега се замисли за психическото си здраве. Защо по-дяволите тъпите реалности, които си бяха най-обикновени игри и развлечения така започнаха да му въздействат. Пет часа след като беше влязал в последната имитация на „СИМС“, и попадна в отвратителна събитийна верига, която между другото глупациите от СИМС можеха много лесно да регулират и контролират, ако си бяха направили труда да поставят свестни матрици за защита, беше нападнат, душен и кой знае още какво от някакви си Осетин и Корнберг, та пет часа след тази виртуална баталия той не можеше да се освести къде се намира и кой е. Какво прави тук и какво искат от него Осетин и Корнберг. После истинската реалност бавно заличи тинята от измислиците на СИМС. Нито Перес допи водата, каза на секретаря ИИ да предупреди д-р Оре, че отива при него, както се бяха договорили и излезе.

Д-р Оре го посрещна като стар приятел.

– Заповядайте – сърдечно го покани той. – Сядайте. Кафе?

– Благодаря – отказа Нито Перес – Не обичам кафе.

– Знаете ли, че повечето хора всъщност не обичат кафе. Те харесват аромата му и самият ритуал на пиене. Вие не харесвате ли аромата на кафе?

– Никак даже. – без никакъв такт каза Нито. – Наказание е да се наливаш с тази горчилка. Освен това знаете, че се говори, че алкалоидните вещества ще бъдат забранени понеже рушат малките невронни вериги и става трудно след това човек да стои в мрежата и в реалностите.

– Тежко и на Кока Кола – отбеляза д-р Оре и седна срещу Нито Перес. – Е, как сте сега. Имате ли проблеми с реалните и виртуалните усещания?

– Имам. – въздъхна Нито – Все по-силно преживявам виртуалните светове като истински и това ме тревожи, какво говоря, направо ме плаши. Дали полудявам?

– Глупости.

– Страхувам се, че ако продължа така ще загубя работата си. На кого е притрябвал шизофреник, който не може да различи своя свят от по-редния продукт на СИМС.

– Самият факт, че усещате проблема си, говори, че сте далеч от шизофренията. – опита се да го успокои д-р Оре. – Проблемът не е във вас, а във фирмите произвеждащи виртуални реалности и в новите технологии, които могат да ви накарат да повярвате в какво ли не. Всичко е въпрос на внушения. На техники на въздействие. По какво се отличава изкуствената реалност на СИМС от света описан в някоя книга например.

Кажете.

Нито Перес безвучно сви рамене.

– На практика по нищо. – продължи д-р Оре – и в двата случая целта е да се пренесете в друг свят. Само, че в единия случай се разчита на силата на внушението и майсторството на писателя, а в другия на висшите технологии и пренасочване на невронни сигнали. Колкото и да е силна по въздействие и натуралност една виртуална реалност, тя все още не може да покрие изцяло въздействието на истинската. Така, че колкото и да е силна симулацията тя в края на краищата ще отстъпи пред реалността на истинските усещания.

Нито Перес не се впечатли кой знае колко от тази реч на д-р Оре, но донякъде се успокои. Малко го притесниха думите „все още“, но побърза да забрави за тях.

Побърбриха още малко с доктора на най-различни теми. Д-р Оре се придържаеше стриктно към стандартния си метод на разговор, от който метод ако нямаше полза поне нямаше и вреда. Нито Перес, колкото и да не му се искаше, му навяваше някаква тревога и неприятното усещане, че всичко не е толкова просто колкото му изглеждаше. Нито Перес беше в отлично физическо състояние, клиническите изследвания не даваха повод за никаква тревога, а психически изглеждаше твърде здрав. Д-р Оре обаче прекрасно знаеше, че има случаи, и то не малко, на хора, които са *compos mentis* и при пълен контрол на сетивата виждат и усещат неща, които не съществуват. За тези случаи нямаше обяснение. Колкото и да се мъчеше човек не би могъл да разбере дали възприятието поражда фантазията, или обратното, една фантазия, в случая една симулирана реалност стимулира несъзнаваното и нахлува в съзнанието с видения и измислици. По дяволите тъпите...

...виртуални реалности – изруга Нито още в момента, в който излезе в реалността. Свали внимателно невронния усилвател и отлепи топлиците накрайници на импулсия асоциатор от челото си. Този модел беше снабден и с честотен повторител на мозъчните потенциали и намаляваше рязко ефекта от прехода. Стана и си наля кафе от каната в дъното на стаята. Осетин и Корнберг също бяха станали и мълчаливо го гледаха. Дребния мургав Осетин втренчено и някак хипнотизиращо, а Кронберг тежко под гъстите си вежди. Нито Перес усещаше нетърпението им почти физически. То направо го задушаваше. Нека чакат – ядоса се той – хич не ми пука. Бавно отпи от кафето и опита да се наслади на

аромата му. Поне хубаво кафе бяха направили. Затвори очи за да се отърси от лепкавите обаятия на света, в който беше до преди малко. Този момент ставаше все по-труден.

– Какъв беше този психиатър? – въпросът му почти разстреля Осетин и Кронберг.

– Как какъв? – реагира пръв Осетин. – Все пак симулацията ни е изцяло психиатрична. Нали това е целта и в крайна сметка – психотерапия в изкуствена реалност.

– Дали ще има ефект след излизането – побърза да замаже Нито Перес провалите в паметта си.

– Разбира се – обади се и Кронберг – единствения ефект, който може да остане след излизане от симулирана реалност е ако има някакво психическо въздействие. Очакваме посещения от два до три милиона души на ден. Десет процента от тях да получат психически подобрения след посещението пак е добре.

– А ако не получат? – заяде се Нито. – или по-точно, ако вместо подобрения получат усложнения. Твърде реален е този ваш психиатър. Твърде реални терапии прави, а те могат да имат и обратен ефект.

Очите на Осетин и Кронберг се изпълниха тревога и те я размениха поглеждайки се трескаво.

– В границите на нормата. – измънка Осетин. – Не по-страшно от нормален психиатър. Вие не сте ли ходили...

– Не съм. – прекъсна го лъжейки Нито Перес. – И много добре знам нормата. Това, което е позволено в нашия свят: усложнения, драми, трагедии и всякакви ужасии, престъпления, лъжи, подлост, морални падения, които щем не щем ни съпътстват, са забранени в изкуствените светове, иначе по какво ще ги различаваме от нашия.

Хвана се, че повтаря думи на д-р Оре. Допи кафето и се запъти към вратата. Осетин и Кронберг го гледаха с ужас.

– А докладът? – проплака Кронберг.

– Отлагам го. – отсече Нито Перес. – Тръбват още изследвания.

– Ние смятаме да пуснем реалността на пазара. – тихо, но твърдо каза Осетин. Зад мургавите му черти проблеснаха отражения на далечните му азиатски предци. – твърде много ни бавите без да имате основание. А основание така или иначе не може да имате.

Нито го погледна безразлично и продължи към вратата. Зад гърба му двамата зашаваха.

Д-р Оре никак не можеше да диагностицира проблема на Нито Перес. Това определено го дразнеше. Знаеше, че броят на психозите свързани с преминаването от виртуалните реалности към реалната реалност (ама че тавтология) расте с всяка изминала година, знаеше, че мащабите и техническите възможности на новите симулации също растат неимоверно, а с тях неминуемо растат и психическите проблеми на хората. Знаеше, че компютърната епоха прекрои човешките архитипове и забърка всичко в една грандиозна мелница. Много добре знаеше всичко това и въпреки всичко проблема на Нито Перес го тревожеше. Не знаеше какво да предприеме. Сега Нито Перес стоеше за пореден път пред него на кожения диван и чакаше.

– Замисляли ли сте се върху вероятността да прекратите, или поне да ограничите влизането в симулирани реалности? – попита д-р Оре.

Перес не отговори веднага, отпи от кафето, което д-р Оре му беше предложил и след като се наслади на аромата и божествения му вкус отговори с въпрос:

– Препоръчвате ли ми го?

Д-р Оре леко се смути, но усети шанс за въздействие.

– В крайна сметка може така да решим проблема. Ако няма дразнител, ако няма приносителя на инфекцията няма да съществува и проблема. Мисля, че така най-лесно можем да успокоим психиката ви. Поне за известно време.

Нито Перес отново отпи от кафето. Не знам що за психиатър е този д-р Оре – помисли си той, но определено разбира от кафе.

– Вижте – каза Нито – Наистина няма никакъв проблем да прекратя посещенията си в световите на СИМС и за по-късо време и за по-дълго дори. Имам една задача за тях, която мога да приключа веднага. Пускам си доклада и готово. Мисля, че мога изобщо без виртуалните реалности. Ше се оправя някак. Но проблемът не е само в това. Основния проблем ми е, че не съм сигурен коя е истинската реалност. Тази или моделираната от СИМС, и коя всъщност ще напусна.

Д-р Оре съвсем се обърка.

– Но нали много добре знаете, че компанията СИМС произвежда изкуствени реалности, че те са именно такива – ИЗКУСТВЕНИ. Какво има да се чудите толкова.

– Да – съгласи се Нито Перес – с ума си го разбирам, но ако приема да остана в нашата реалност, защото тя си е истинската, нали, страхувам се, че това гадно чувство, че съм сбъркал, ще остане, ще се капсулова, нали има такъв термин в психиатрията, и няма да ме остави на мира

през целия ми живот. Ето това е проблемът.

– Не знам – с неохота призна неразбирането си д-р Оре – за мен истината е очевидна.

Нито Перес въздъхна. През открития прозорец се просмукваше аромат на люляк. Прекрасен ден, идеален за всичко друго само не и за посещение при психиатър. Може би д-р Оре е прав – трябва да вземе някакво решение и то сам.

След като напусна кабинета на д-р Оре, Нито Перес се свърза с Нина Мрон от отдел „Контрол на Нормата“ на СИМС. Тя с нетърпение го слушаше. По холографския ѝ образ преминаха леки интерферентни вълни.

– Почти съм готов с оценката – каза и Нито Перес, и видя как очите ѝ светнаха. – Имам обаче някои въпроси... притеснения, но ще ги опиша в доклада.

Светлината в красивите очи изчезна. Вместо нея холограмата детайлно изобрази сиви студени бездни, благодарение на които Нина Мрон беше станала шеф на отдел във СИМС. Тя е хубава – помисли си Нито Перес мимоходом.

– Ако имате някакви притеснения – каза тя – трябваше да ми ги кажете предварително. Нали вашият оглед е именно такъв – предварителен и няма нищо общо с доклада.

– Така ли? – искрено се учуди Нито Перес – Аз си мисля, че е оглед с цел установяване на Нормата и получаване на доклад и разрешение за реалност.

– Не се правете на интересен, като дрънкате глупости. – сръза го Нина Мрон и преди да се изключи го посъветва: – Най-добре идете на психиатър да Ви възстанови паметта.

Нали оттам идвам помисли си Нито Перес и започна да разбира някои провали в паметта си. Време беше да разбере какво става и...

...да става каквото ще. – помисли си Нито Перес и пое подадената му от Осетин чаша с кафе. Кронберг седеше от другата му страна и внимателно го наблюдаваше.

– Колко пъти посетих вашата реалност? – небрежно попита Нито Перес отпивайки от чашата малко насила, защото всъщност не обичаше кафе, но обожаваше аромата му.

– Четири пъти – отговори Кронберг, – но можете да влизате колкото си искате преди да опишете доклада.

Нито Перес помисли, че нещо не е разбрал.

– Как? Вие не бързате ли с доклада?

– Да бързаме ли? – учуди се Осетин – Та нали Вие трябва да доизгладите реалността с вашите наблюдения и мнения. Вие да ѝ дадете завършен вид и да я одухотворите. Нали така се разбрахме?

– Аз? – попита тъпо Нито Перес.

Осетин и Корнберг се спогледаха и станаха едновременно. Нито Перес не помръдна. Спомни си д-р Оре и неговото „...за мен истината е очевидна“. Блазе му. За Нито Перес тя съвсем не беше такава. И все пак няма да им дам положителна оценка – реши той – никаква оценка няма да им дам докато не разбере истината. Той също стана от дивана. Осетин и Корнберг го гледаха без да кажат дума.

Нито Перес вдъхна прелестния аромат на кафе и включи невронния усилвател на асоциациите.

– Отивам при д-р Оре. – каза той.

Главният дежурен по киберпсихози от трети район на Южна Европа прие поредния безнадежден случай. Мимоходом погледна епикризата му. Зацикляне между реалности. Повече от десет опита за измъкването му. Следващи опити можеха да доведат до латентен изход. Решение: остава в симулираните реалности. Съгласувано с роднини. Решението беше подписано от двама агенти от спешната служба за бърза киберпомощ при остри виртуални травми: Осетин и Корнберг. Главният дежурен с тъга погледна лицето на младия човек, измъкнал се от реалния свят и потопил се в света на илюзиите и афектите, и го отпрати към хладните коридори със закрепен на челото му леден асоциатор. Там, в тези коридори, в сумрачни клетки лежаха около тридесет милиона виртуално погребани хора от Южна Европа. Преди поредната клетка да поеме биологичното тяло на Нито Перес, което щеше да поддържа мозъка му жив следващите десетина година, главният дежурен по киберпсихози от трети район на Южна Европа сложи електрония си подпис под епикризата: д-р Оре – киберпсихиатър.

1-4.09.2001

КРАЙ

© 2001 Георги Малинов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/295>]